

Re: Știința mântuirii

Sâmbătă, 21 februarie 2009 - Gili Cârstea

Page | 1

„Nu am înțeles prea bine despre ce demonstrație vorbiți în articolul din **31 decembrie 2008**. Nu au fost testate toate variantele planului de mântuire? Poate ați dorit să spuneți că au fost testate toate, dar dintre ele doar una singură a produs rezultate palpabile, măsurabile. Poate reveniți cu o clarificare?”

Este întrebarea unui cititor, care necesită, într-adevăr, o clarificare.

Dumnezeu a creat familia omenească în mijlocul unui război ideologic ce făcea ravagii în univers. Un grup imens de îngeri, în frunte cu cel mai strălucit heruvim ocrotitor, contestau scopul lui Dumnezeu în creațiune, temelia guvernării divine: Unirea dintre natura divină și cea creată, sau legământul cel veșnic.

Era o bătălie în jurul legii, în jurul caracterului lui Dumnezeu: Au nevoie ființele sfinte, dar în special îngerii de pe planeta reședință, de o „scriere” a legii în mintea lor? Nu este acesta un sistem de control, de sclavie? Pentru ce este nevoie de așa ceva dacă ei oricum nu pot greși?

Prin Adam și Eva – familia „de o nouă ordine în univers” – Dumnezeu dorea să explice tocmai acest element fundamental al guvernării Sale, scopul Său etern. Prin instituția căsătoriei, Tatăl descoperea o parte a tainei creațiunii, în care două persoane legate prin dragoste creează o altă nouă și distinctă ființă, părtașă de natura ambilor părinți.

Dar primii noștri părinți au trecut de partea rebeliunii, considerând că deconectarea de la izvorul vieții este o cale mai rapidă către dumnezeire. Părtașia lor cu natura divină a încetat, rămânând astfel temple goale, incapabili să mai trăiască în neprihănire, în ascultare de legea lui Dumnezeu.

Planul de mântuire urmărea, deci, recuperarea acestei căderi, aducerea familiei omenești la starea de sfințenie din Eden, la o desăvârșită ascultare de legea lui Dumnezeu. Acesta este proiectul la care s-a angajat guvernarea divină, și de care atârnă onoarea lui Dumnezeu și a lui Hristos, așa cum știm deja: „Chiar chipul lui Dumnezeu trebuie reprodus în omenire. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, sunt implicate în desăvârșirea de caracter a poporului Său” (Da 671).

Calea lui Dumnezeu pentru realizarea acestui scop suprem era simplă și de neschimbat: Legământul cel veșnic, scrierea legii în inimă și minte, părtașia de natură divină.

Nu este greu de imaginat opoziția monumentală ridicată împotriva acestui proiect. Îngerii rebeli știau bine ce înseamnă legământul cel veșnic; ei trăiseră în acest sistem și cunoșteau efectele fenomenale ale neprihănirii, valoarea legii scrisă în templul inimii. Au făcut tot ce le-a stat în putere spre a împiedica pe oameni să înțeleagă și să primească legământul cel veșnic. Toată forța de amăgire a iadului a fost angrenată împotriva acestui model de mântuire. Au jucat toate cărțile posibile, de la păgânismul cel mai crud la cea mai stilată pioșenie, doar să-i împiedice pe oameni să înțeleagă scopul lui Dumnezeu, Sanctuarul.

Împărăția lui Dumnezeu fiind una morală, în care nu se folosește forța sau amenințarea cu forța, guvernarea divină era dependentă de înțelegerea și colaborarea omului în acest proiect. De aceea El a așezat în mijlocul poporului Său un monument al planului de mântuire, Sanctuarul. În el oamenii puteau

vedea calea consacrată către desăvârșirea creștină, modul simplu în care Dumnezeu repară catastrofa din Eden. Templul era o manifestare, o întrupare, o realizare a scopului lui Dumnezeu cu omenirea. Mai întâi prin Cortul Întâlnirii, apoi prin masiva construcție a Templului de la Ierusalim, și în final prin Omul Isus Hristos, împlinirea a tot ceea ce reprezentase vreodată Sanctuarul.

Acum, priviți în istorie și urmăriți felul în care a reacționat poporul lui Dumnezeu la lecția simplă a planului de mântuire oglindit în Sanctuar.

O lungă perioadă de timp, ei au încercat să evite scopul lui Dumnezeu angajându-se că vor păzi legea. Era contra-oferta lor la soluția simplă a lui Dumnezeu de a încheia cu ei legământul cel veșnic, adică hypostasis. Cu o încăpățănare și o determinare demne de o cauză mai bună, ei au încercat să păzească legea inventând tot felul de strategii și programe, înmulțind regulile și înăsprind pedepsele. Nu exista aspect al comportamentului uman pe care ei să nu-l regularizeze prin lege. Sperau astfel să ajungă la neprihănirea cerută de lege. Dar nu au reușit, deși povara era copleșitoare, iar ambiția lor de a o purta dusă până la absurd.

Această cale, a obținerii neprihănirii prin ascultare totală față de cerințele legii, practică pe parcursul a mii de ani, s-a dovedit falimentară. Nimeni nu a ajuns la sfințenia legii. „Niciunul măcar.”

Dumnezeu a trimis prin Domnul Isus Hristos soluția simplă la nelegiuirea umană. În El, omenescul și divinul erau unite conform legământului cel veșnic, și astfel, doar astfel, omul poate să trăiască în ascultare deplină de legea neprihănirii, fundamentul etern al guvernării divine.

Trei ani și jumătate biserica a avut ocazia să verifice dacă Templul este calea lui Dumnezeu pentru recuperarea catastrofei din Eden. De la naștere periculoasă într-o iesle până la condamnare prin răstignire, Templul lui Dumnezeu a ridicat în fața ochilor lor adormiți teologic standardul etern al neprihănirii: „Omenescul unit cu divinul nu comite păcat.”

Apoi a venit Pavel, spre a lămuri taina lui Dumnezeu, Hristos în voi nădejdea slavei. Nu a apucat să vorbească prea mult despre ea, fiind împins împotriva voinței lui în războiul absurd al faptelor și credinței. A scris epistole întregi doar spre a combate vechea și ineficienta cale de a ajunge la neprihănirea legii prin fapte, preluată acum de tinerii teologi iudei veniți la Hristos, dar încă prinși în dilemele nerezolvate ale iudaismului.

Pentru o scurtă perioadă de timp, mișcarea numită „Calea” s-a ancorat în dragostea dintâi a tainei lui Hristos. Dar nu a trebuit prea mult timp ca ea să fie aruncată în ilegalitate de creștinismul lui Simon Magul, o construcție monumentală de păgânism ambalat în frumoasele expresii și slogane creștine. Omenirea a fost adusă înapoi la mântuirea prin fapte meritorii, și constrânsă prin inchiziție să o practice, acolo unde ea nu mai venea din convingere. Metoda producea un înalt nivel de emoționalism, dar nelegiuirea inimii firești nu era nicidecum afectată.

Au venit reformatorii, chemând biserica la Hristos, prin redescoperirea îndreptăririi doar prin credință. Dintr-odată Europa s-a trezit la lumina evangheliei, ieșind din evul mediu prin simpla formulă scripturistică: Cel neprihănit va trăi prin credință. Gata cu sacramentele, gata cu moaștele sfinte, cu euharistia, cu pelerinajele, cu galaxia de sărbători sfinte, cu teama de ierarhia bisericească și înfricoșătorul confesional. Noua biserică protestantă strălucia în lumina eliberatoare a evangheliei. Scriptura era distribuită națiunilor în toate limbile, făcând astfel să se prăbușească jugul clerical de pe umerii oamenilor. Poporul descoperea mântuirea doar prin credință, doar prin Hristos, doar prin har. Adio fapte mântuitoare sau altfel de restricții legaliste. Filadelfia răsărită din bezna secolelor papale a fost onorată de Martorul Credincios, primind confirmarea că adevărul descoperit ei, și care trebuia păstrat, va fi un stâlp în Templul lui Dumnezeu. Dar Filadelfia avea „puțină

putere,” neînțelegând că mai există un stâlp al Templului lui Dumnezeu care încă nu era descoperit.

Fără să înțeleagă acest lucru, puzderia bisericilor protestante au crezut că îndreptățirea este toată evanghelia, că este unicul stâlp al Templului Domnului, și astfel au fost programate să respingă adevărul despre Sanctuar. Au experimentat modelul acesta al îndreptării fără lege o jumătate de mileniu, și care este rezultatul? A apărut măcar un singur om care să păzească legea, care să fie adus la starea de sfințenie din Eden? A produs ea un singur exemplar care să împlinească scopul etern al lui Dumnezeu? S-a realizat noul legământ cu un singur credincios? Nicidecum. Singura performanță a protestantismului a fost să promită mântuire prin acoperire. Să încurajeze un trai prosper sub emblema evlaviei fără putere: Cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea pământească slujesc legii păcatului (Rom 7:25).

Dumnezeu a ridicat mișcarea adventă spre a descoperi un al doilea stâlp al edificiului Sanctuarului. Ei trebuiau să spună Filadelfiei că ecuația lor mântuitoare din Romani 7:25 este o stare nenorocită, din care trebuie să existe neapărat o cale de ieșire. Nu poți sluji lui Dumnezeu cu mintea, iar păcatului cu firea pământească. Misiunea adventismului era descoperirea capitolului opt din Romani, capitol care pune în evidență taina lui Dumnezeu din Sanctuar, rolul major al Șekinei așezată în locul sfânt. Când legea Duhului de viață este instalată în locul legii păcatului și a morții, omul slujește legii lui Dumnezeu și cu mintea, și cu trupul. Prezența Duhului în templul inimii este garanția, și pentru înviere, și pentru aducerea neprihănirii veșnice într-o generație în viață.

Dar s-a petrecut o tragedie în mișcarea adventă. Ea nu a reușit să aprecieze adevărul ei fundamental despre Sanctuar, în ciuda intervențiilor fenomenale ale cerului în această direcție. Acum zace sfâșiată între două modele de mântuire care au fost declarate falimentare de istorie, și se întreabă cu naivă sinceritate de ce întârzie revenirea lui Hristos.

Dreapta radicală militează pentru o întoarcere masivă la desăvârșirea prin fapte mântuitoare, făcând liste cu idoli oamenii și înăsprind regulamentele pentru atingerea sfințeniei edenice. Acești frați nu vor să înțeleagă că metoda este falimentară, că a fost experimentată de milenii și nu a dat niciun rezultat; nu a produs un singur om care să trăiască fără păcat.

Stânga liberală ne cheamă să experimentăm cealaltă metodă mântuitoare, pe care protestantismul a încercat-o o jumătate de mileniu, cu aceleași rezultate descurajatoare. Îndreptățirea doar prin credință, considerată a fi evanghelia curată, nu a produs nici ea vreun exemplar pe care să-l putem observa, analiza, și să tragem concluzia că aceasta este calea pentru rezolvarea tragediei umane.

Prin urmare, știința mântuirii nu poate valida niciuna dintre aceste metode. În ambele cazuri testele au fost realizate pe lungi perioade de timp, pe largi segmente de populație, dar premisele nu au putut fi validate de rezultatele finale. Ele rămân în stadiu de ipoteză, pentru unii dispuși încă să continue testele acestea inutile.

Inutile, deoarece Dumnezeu a indicat calea corectă spre desăvârșirea creștină, o cale verificată, consacrată, testată în Omul Isus Hristos, numită prin inspirație „singura temelie a speranței pentru rasa omenească.” Ea este singura metodă de mântuire care a produs un om, membru al familiei lui Adam, în care s-a dovedit fără umbră de îndoială că a fost adusă „neprihănirea veșnică” despre care vorbea îngerul odată, demult, profetului Daniel (Dan 9:24). Am avut sub ochi, spre testare, răspunsul lui Dumnezeu la provocarea lui Satana, o eminentă demonstrație a premisei, aceea că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.” Adică, uman+divin=fără păcat. Aceasta este, în esență, ecuația doctrinei Sanctuarului din Daniel 8:14, încredințată părinților noștri.

Dar noi, ca și înaintașii noștri iudei, n-am „înțeles înseamnătaea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu” (DA 161).

Noi privim cu tot atâta mândrie edificiul măreț al doctrinei sanctuarului, cu schița profetică ce ne-a făcut o mișcare internațională și a dat nume și sens misiunii noastre. Deși toată doctrina adventistă gravitează în jurul lui Daniel 8:14, nu este de mirare că noi ratăm tocmai valoarea și puterea ascunse în ecuația pusă pe hârtie de pionieri cu atâta efort și suferință? Nici noi nu înțelegem înseamnătaea „clădirii” la care privim cu atâta mândrie, și de aceea punem în dificultate poporul, care se întreabă dacă nu cumva este o greșeală la temelia clădirii. După zeci de ani de predicare adventistă în care „scopul lui Dumnezeu” nu a fost nici măcar menționat, nu este normal ca oamenii să se întrebe dacă totuși doctrina sanctuarului este neproductivă și trebuie reevaluată? Dacă templul este o „pildă,” iar noi nu reușim să vedem învățătura din ea, nu este de mirare că vin unii acum să demoleze tot edificiul, pe care îl socotesc învechit și nefolositor.

În 1905, când și-a formulat ecuația glorioasă, Einstein a pus pe hârtie doar câteva simboluri, dar în acele simboluri se găsea putere care să zgâlțâie din temelia planeta, și care producea lumină egală cu a soarelui. Patruzeci de ani mai târziu, formula lui a devenit realitate, iar scepticii au avut ocazia să privească măreția acelei formule modeste pe care o ridiclizaseră.

În 1844, Dumnezeu a oferit pionierilor adventiști o formulă, o ecuație capabilă să propulseze oricând acest popor direct în centrul evenimentelor finale. În ea există puterea creatoare de a face din păcătoși ordinari un popor părtăș de natură divină și de a încheia istoria păcatului cu o biruință zdrobitoare a neprihăririi. În ea există lumina a șapte sori (Isa 30:26), capabilă să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu (Apoc 18:1-3).

Ecuația a fost testată în Omul Isus Hristos, și rezultatele au fost spectaculoase, dovedindu-se că premisa lui Dumnezeu, *uman+divin=fără păcat*, a fost corectă.

Și totuși, biserica disprețuiește metoda. Se cramponează de două teorii falimentare, dar neglijează ecuația demonstrată, dovedită autentică în Omul Isus Hristos.

Apostolul Ioan confirmă că aceasta este ecuația corectă a mântuirii: „Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat – inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apoc 19:6-7).

Nunta – unirea dintre divin și uman – pune punct mării controverselor și eliberează pe Hristos din poziția de Miel junghiat. Este împlinirea angajamentului etern al lui Dumnezeu că ecuația demonstrată în Hristos, *uman+divin=fără păcat*, va funcționa perfect în urmașii Lui, oricând vor fi ei gata să vină la Nuntă.